

3. DAN CAMINA

O biku, ki me je nasadil na roge

Petek, 25. avgusta 2017

Večer. Sedim na gričku, spodaj luči iz Pamplone, za menoj veter, ki suši naše oprane obleke, v cerkvi nekdo poje pesmi ob kitari, pred menoj pa stoji nekdo, ki ga ne poznam, nekdo, ki prav tako hodi z menoj. In pride velikokrat in je vsakič tako, da me preseneti. Tisti jaz, ki ga ne maram, ki ga skrivam pred drugimi in pred seboj. Tisti, ki ždi v temini in mu ne pustim spregovoriti. Po kaj je prišel tokrat? Po kaj v ta lep mir v Cizur Menor [sisúr menór] po še enem pripekajočem dnevu?

Jaz, ki ga ne poznam, je mogoče jaz, skrit nekam globoko v moje drobovje, tajni jaz, ki pride na površje takrat, kadar stvari ne grejo, kot bi morale, ko sem utrujen in naveličan poti in sebe ter vsega, kar sem. Nocoj je tako, zato je tu. Logično. A vseeno. Ne vem in ne razumem, zakaj sem tak, kot sem. Ko je vse tako lepo in bi moral v miru zaspati ...

Pa ne gre. Komaj znosna vročina in asfalt in beton Pamplone sta prignala bika med te posušene trave in nedolžno bele stene. Ni danes *San Fermín* [san fermín], ko tukaj spustijo bike na plano in potem po pisanih in slikovitih uličicah med hišami in cerkvami številni ljudje kot nori tečejo pred njimi vse tja do bikoborske arene. A jaz vseeno tečem pred bikom, ki me je ujel in nasadil na roge.

Ta pot je tako zelo težka in dolga predvsem zato, ker na njej vedno znova srečujem sebe. Celega sebe, ne samo tistih delov, ki so mi všeč in s katerimi se hvalim pred mojima sopotnicama in vsemi drugimi ljudmi. Moj jaz je v bistvu najtežji nahrbtnik, ki ga nosim s seboj, vsi ti prepadi med tem, *kar sem* v resnici in *kar bi si želel biti*. Človek se ob teh naporih na nogah namreč začne zavedati težke resnice, da je vse kaj drugega kot močen in sposoben ter popoln, da ne more delati vsega, kar si želi, da nima vsega pod nadzorom, oh, še zdaleč ne. Težko si je priznati, da je v meni tudi naporni in slabotni jaz, ki ga sovražim. Pa ne govorim o bolečih sklepih, ne, govorim o sebi, ko sem nezadovoljen s seboj. Ne pustim si biti niti slabe volje, ne, jaz moram biti vedno prijazen in veseli Marko.

Je vel podoben veter tam na obalah Galilejskega jezera, ko je Jakob prvič slišal »Hodi za menoj«? Je to razumel kot klic, naj se končno premakne? Je bil to glas, ki ga je zdramil iz mirne zadovoljnosti nad svojo povprečnostjo?

Biti človek pomeni biti na poti. Biti vedno nedokončana stvar. Si to priznati in si pustiti. In biti človek pomeni biti vedno več od tega, kar si zdaj.

Marija, uči me, kako biti potrpežljiv s seboj in svojimi napakami. Uči me biti ponižen, spoznati svojo resničnost in jo sprejeti kot svojo pot do uresničenja svojega poslanstva. Ker sem tak, kakršen sem, z razlogom, ker me je takega hotel imeti Bog. Amen.